

Ваша лікарська професія — педіатрія

Формування особистості лікаря-педіатра вважається процесом складним та відповідальним, у якому беруть участь з одного боку професорсько-викладацький склад, а з другого — самі студенти. Багато залежить від працьовитості та процесу самовиховання, яким кожний повинен займатися постійно — все життя.

Обов'язковою умовою майбутнього лікарського авторитету є високий професіоналізм, «надійність», добре знання своєї справи. У стінах вузу майбутній фахівець набуває основи знань та вмінь з педіатрії, які потребують постійного удосконалення. Без цього лікар неминуче відчує свою професійну неповноцінність і рано чи пізно загубить авторитет.

Професійні якості у педіатрії нерозривно пов'язані з моральними. Так, у клятві Гіпократата говориться: «Чисто і безвадно буду я проводити своє життя і своє мистецтво».

Хороший дитячий лікар, як правило, і хороша людина. Його доброта завжди активна, щира, а його чуйність виявляється у спостереженні та увазі до хворого, у здібності серцем відчувати чуже

страждання, в умінні співчувати.

Професія дитячого лікаря не терпить суєти, ажіотажу, сенсації, спроб завоювати успіх галасливими новаціями у розрахунку на моду та довір'я батьків. Справжня майстерність у нашій професії ґрунтується на серйозній, повсякденній роботі, загостреному почутті відповідальності за кожне рішення, кожен дію.

Головною фігурою у здійсненні лікувально-профілактичної допомоги дітям був і залишається дільничний педіатр, покликаний допомогти дитині вирости здоровою. Але педіатрія — спеціальність дуже різнобічна, існує цілий ряд її галузей. І в якій би не працював педіатр, він повинен пам'ятати, що його спеціальність відрізняється, перш за все тим, що мається справа з малюком — легко вразливого істотою, яка потребує особливого підходу.

Педіатр повинен бути виключно спостережливим, розуміти німу, але красномовну мову пози, міміки, виразу очей, характер крику. У взаєминах з дітьми потребується виключна щирість, оскільки вони гостро відчують нещирість, фальш і зневажливе став-

лення до себе дорослих. Лікар-педіатр повинен вміти допомогти батькам справитися зі станом розгубленості, хвилюванням, пов'язаним з хворобою дитини, вселити надію на одужання.

Більшість педіатрів — люди, які кохали у свою професію. І все ж існують скарги від батьків на неуважне ставлення до хворої дитини, поверхове обстеження. Істинність чуйності особливо важко переживається батьками у випадку смерті дитини.

Праця педіатра нелегка, а вдячна. Поряд з труднощами і свої переваги. Особливо радує серце лікаря посмішка дитини, яка одужує. Ніщо неможливо порівняти з почуттям радості, коли ти перемагаєш хворобу та повертаєш життя малюкові.

Наші робочі будні складні, і бракує романтики, наш труд не легкий, копійчий, і потрібно завжди бути готовим до нього, який би витрат часу та сил він не потребував.

Л. РЕШОТКІНА,
професор, зав. кафедрою
пропедевтичної та факультетської педіатрії.